OMUL ÎN PIATRĂ

OMUL DE PIATRĂ

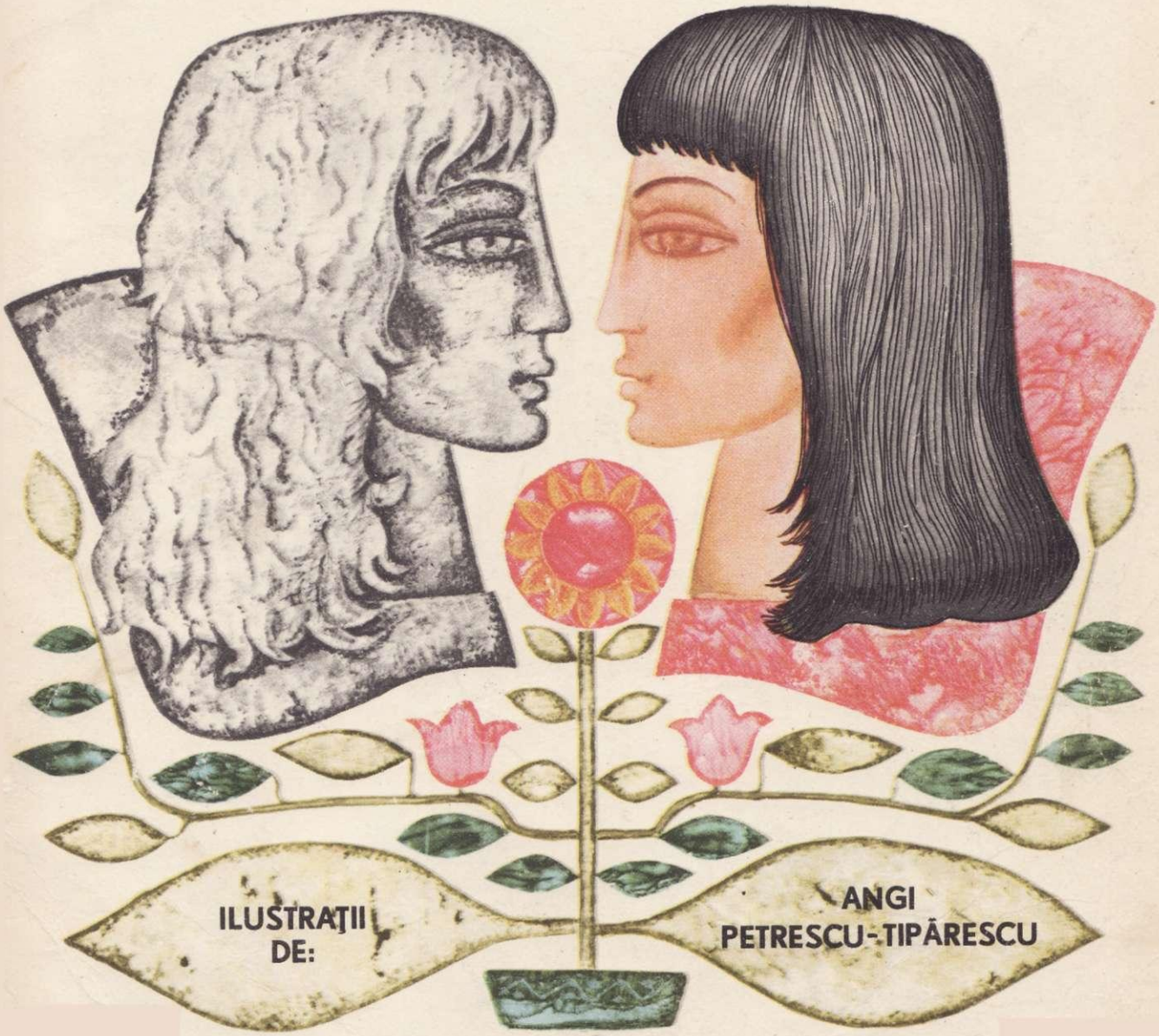

ILUSTRAȚII DE: ANGI PETRESCU-TIPĂRESCU

EDITURA ION CREANGĂ - BUCUREȘTI 1974

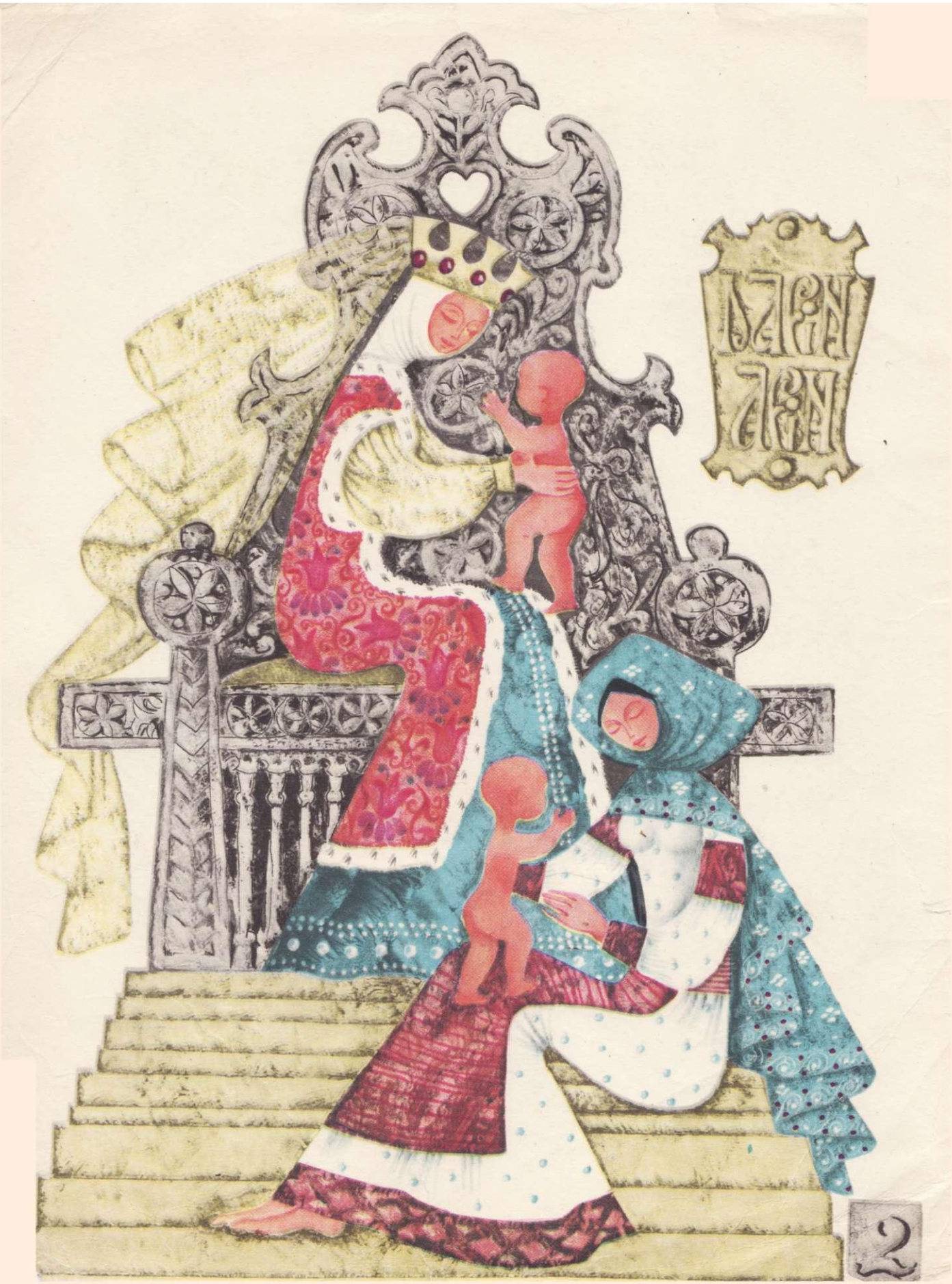

SEEIKRAULINEZ

OMUL DE PIATRĂ

Repovestire de
CORNELIA MOSORA

A fost odată un împărat și o împărătească, amîndoi tineri și frumoși, dar nu aveau copii. Într-o zi, un om aduse împăratului niște buruieni fermecate, iar bucătăreasa le fierse, bău și ea dintr-însele, apoi le duse împărătesei.

Nu după mult timp, împărăteasa și bucătăreasa născură cîte un coconaș frumos și le puseră nume: unuia Dafin si altuia Afin.

Veni vremea și împăratul plecă la bătălie. Lăsînd pe fiul său, Dafin, în locu-i, și dîndu-i o mulțime de chei, îi spuse: «În toate casele să intri, dar în cea care se deschide cu cheia de aur să nu-ți calce picioarele». Dar feciorul nu-l ascultă și nerăbdător intră înlăuntru, unde privi printr-un ochean de sticlă și văzu un palat cu totul și cu totul de aur. Într-însul ședea Chiralina, tînără copilă, floare din grădină, frumoasă ca o zînă.

Cînd se întoarse împăratul de la bătălie, își găsi fiul bolnav și atunci pricepu de unde vine boala, dar oricît se strădui el, nu i-o putut aduce de nevastă pe Chiralina.

Într-o bună zi, Afin și Dafin se făcură nevăzuți și merseră ei și tot merseră, pînă la Muma Vîntului de Primăvară. Ca să-i apere de fiul său, Vîntul, ea plesni de trei ori din palme și îndată sări de după sobă o pasăre de aur cu ochii de smarald și-i băgă sub aripi pe amîndoi. Nu trecu mult timp și se auzi o dulce vîjîitură de vînt, care aducea un miros de trandafiri. Era Vîntul de Primăvară. După ce mîncă el o strachină de lapte dulce de căprioară, mumă-sa îi zise: «Fiul meu, ia spune-mi unde este împărăția domnei Chiralina și cum ar face cineva ca să o ia de nevastă?». «Împărăția domnei Chiralina este departe de aici, cale de zece ani, dar această cale poate fi făcută cît te-ai șterge la ochi, dacă

știe cineva ce să facă». Apoi vîntul spuse mamei sale toată taina. Iar cînd sfîrși, adaugă: «Cine aude și va spune cuiva, să se facă cu totul și cu totul de piatră».

Pe cînd vîntul vorbea, Dafin adormise, dar Afin, fiul bucătăresei, rămăsese treaz și auzise tot. De-acum, el nu putea spune nimic, de teama blestemului. A doua zi, merseră pînă văzură o gîrlă mare de păcură aprinsă, ce arunca pietre pînă în înaltul cerului, iar la mijlocul pădurii un buștean. Afin spuse să încalece bușteanul și dîndu-i pinteni, acesta se prefăcu într-o căruță cu doisprezece cai de foc. Coborîră la porțile palatului Chiralinei, unde

căruța se prefăcu iar în buștean. Văzîndu-l pe Dafin, Chiralina prinse mare dragoste de el și îndată căzu la grea boală.

Atunci Afin, amintindu-și vorbele Vîntului de Primăvară, lovi buștеanul de trei ori, îl prefăcu în cerb de aur cîntător, îl băgă pe Dafin înlăuntru și-l duse împăratului, ca să-i vindece fata. Cînd rămaseră singuri, cerbul începu să cînte un cîntec de dor, apoi ieși Dafin și-o sărută pe fată.

După trei zile, Afin veni să ia cerbul de aur, iar fata ceru voie tatălui său să petreacă cerbul pînă

afară din oraș. Dar aci, îndată se prefăcu buștea-nul într-o căruță cu doi-sprezece cai de foc, și luînd și pe doamna Chiralina în zbor, ieșiră pe tărîmul ce-lălalt și ajunseră în țara lor, unde făcură nuntă îm-părătească, ce ținu trei zile și trei nopți.

Într-o zi, iaca un ne-gustor cu cămăși de vîn-zare. Doamna Chiralina îl chemă și luă două cămăși mai subțiri decît pînza pă-ianjenului și îmbrăcă una dintr-însele. Nu trecu mult și se îmbolnăvi greu.

Afin află despre boala împărătesei, intră pe la miezul nopții în odaia

unde dormea, o stropi cu lacrimi de turturică și ieși afară. Dar străjerii de la ușă îl pîrîră că l-au văzut în camera împărătesei.

Împăratul, bănuindu-l de viclenie, porunci să i se taie capul lui Afin. Dară cînd ajunse la locul de pierzare, Afin ceru îngăduință împăratului să-i spună taina sa. Și, pe cînd povestea cele auzite de la Vîntul de Primăvară, Afin împietri — întîi pînă la genunchi, apoi pînă la brîu, apoi cu totul și cu totul. Dafin împărat și cu doamna Chiralina puseră trupul împietrit în camera lor, și mult se căi împăratul pentru neîncrederea arătată fratelui său de cruce.

Peste cîtăva vreme, avură un copil, dar împietri-

rea lui Afin le întuneca bucuria.

Într-o zi, sfătuit de o zînă, Dafin împărat crestă ușor un deget al copilului și picură trei picături de sînge pe fratele său cel împietrit, care îndată învie. De bucurie, împăratul făcu o petrecere și fu veselie mare în toată țara.

Redactor: IOANA RICUS
Tehnoredactor: ELENA GĂRĂJĂU
Dat la cules: 7. V. 1973.
Bun de tipar: 11. VI. 1973.
Apărut: 1974
Comanda nr. : 737
Tiraj: 78 000
Broșat: 68 000 + legate 1/1 10 000
Coli de tipar: 3,25

Tiparul executat sub comonda nr. 547 la Întreprinderea poligrafică „Crișana" - Oradea, str. Moscovei nr. 5

EDITURA ION CREANGĂ - BUCUREȘTI
EDITURA ION CREANGĂ
Lei 6